

Liecība

Mūsu Tēvs Debesīs, mēs priecājamies, dārgais Dievs, ka varam uzturēt saikni ar Tevi. Tā ir svētība. Tēvs, mēs tikai vēlamies izmantot katru iespēju, ko Tu vēlies mums šodien sniegt. Runā uz mums ar Savu Svēto Garu. Un lai mūsu sirdis tiktu brīdinātas, lai mēs patiesi redzam, ka varam ko iegūt no citu liecībām. To mēs lūdzam Jēzus vārdā – āmen!

Es vēlos, lai jūs zinātu, ka Atklāsmes grāmatas 12. nodaļā ir teikts, ka varam mācīties arī no citu liecībām. Tas ir pilnīgi patiess apgalvojums, jo, kad es pirmo reizi apmeklēju Septītās dienas adventistu baznīcu, visvairāk es priecājos par kalpošanas nodaļu – trešdienas vakara lūgšanu grupu. Un to es izbaudīju visvairāk – ticiet vai nē. Tāpēc, ka man patika liecību laiks. Es domāju, ka tas bija tādēļ, ka daudz kas mainījās, kad sāku kalpot Dievam un nākt uz draudzi. Es esmu dzimis un audzis Kvīnsā Ņujorkā. Es atrados Ņujorkas betona džungļos un vienkārši centos saprast, kur ir mana vieta sabiedrībā. Mana māte bija no Virdžīnijas salām Sant Tomasas, un mans tēvs bija no Čarlstonas Dienvidkarolīnā, un es netiku audzināts kristīgā ģimenē. Jūs varat man ticēt, es vienmēr jauniem cilvēkiem saku – man nav bijusi tā privilēģija – tikt audzinātam kristīgā ģimenē. Un iemesls, kādēļ tā saku, ir tas, ka jums ir jāsaprot šī milzīgā priekštiesība – uzaugt Septītās dienas adventistu ģimenē. Tāpēc mēs, kas esam no pasaules un tagad nākam uz šo brīnišķīgo un vareno gaismu, mēs sakām Dievam paldies par to. Tomēr ticiet man - mūsu skaistā āriene slēpj nopietnas rētas. Tās var arī nebūt fiziskas rētas. Bet tās ir rētas, ko šī pasaule mūsos atstājusi. Tās rodas, pakļaujot sevi pasaulīgajam dzīves stilam. Un pat tad, ja jūs sakāt: „Ai, kā es vēlos doties pasaulē un izmēģināt dažādas lietas, un pēc tam jau es atgriezīšos atpakaļ!” Tomēr, brāļi un māsas, nedariet to, nemaldiniet sevi, jo neviens nespēj doties pasaulē, izmēģināt veselu lērumu pasaulīgu lietu un tad neskarts atgriezties atpakaļ. Kad es biju Kvīnsā Ņujorkā, man nebija nekā. Mani vecāki tikai teica: „Skaties, ka tu nevienu nenogalinī, nezodz neko, un visdrīzāk tad tu tiksi debesīs.”

Man tie bija diezgan saprotami noteikumi. Es teicu: „Labi, es nevienu nenogalināšu, es neko nezagšu, un tas taču ir tik vienkārši - to visu nedarīt.” Un es dzīvoju savu dzīvi, biju iegrimis videospēlēs, daudz skatījos TV un tamlīdzīgi. Bet vienu dienu mans tēvs sāka atskaņot mūziku. Viņš klausījās noteikta stila mūziku. Es uzaugu mājā, kur neskanēja *hip - hops*, bet laikā, kad bija tāds mūziķis Džordžs Klintonss, bija arī tāds mūzikas stils kā *P-Funk*. Šī stila mūzika ļoti bieži skanēja mūsu mājās, tāpat arī ritmiskais blūzs un *R'n'B*. Un es klausījos šīs mūzikas dažādās izpausmes. Kaut arī mans brālis Leslijs spēlēja basģitāru un otrs brālis Maikls dziedāja, es nemācēju spēlēt nevienu instrumentu, es nemācēju dziedāt, bet vienmēr, kad skanēja mūzika, manas kājas sāka kustēties. Un ziniet, jau agri jaunībā es atklāju, ka man ir šīs spējas - kustēties mūzikas ritmā. Un pamazām notika tā, ka es kļuva par mūsu mājas mazo slavenību. Vienmēr, kad mums bija dārza svētki vai kad pie mums atnāca cilvēki, tēvs teica: „Hei, Dvein, nāc vien ārā!” Un, kad es izgāju pagalmā, tad viņš teica: „Uz priekšu,

parādi mums tos deju soļus.” Un tā nu es deju un darīju to, kas man patīk un ko uzskatīju par jautru. Tajā laikā es sapratu, ka dejošana ir daļa no manas dzīves. Man gan nebija nekādu dejošanas pamatu, es nekad nebiju gājis dejošanas pulciņā vai kā tamlīdzīgi īpaši trenējies, bet katru reizi, kad skanēja mūzika, mans ķermenis kustējās. Un ar laiku jau bija tā, ka es mājās vienkārši klausījos mūziku, kustējos tās ritmā un uzskatīju to par kaut ko aizraujošu. Laiks gāja, un mani vecāki pamanīja, ka man ir talants. Viņi teica, ka es patiešām mākot deju. Un es viņiem atbildēju: „Nu ... laikam jau.” Jo, taisnību sakot, es biju ļoti nepārliecināts par sevi. Jaunībā es par sevi nebiju augstās domās. Nepavisam. Tajā laikā būt melnādainam, jaunam melnajam puisim (esmu dzimis 1972. gadā) nebija nekas izcils, jo laikā, kad es augu, cilvēki mēdza daudz jokot par tumšādainajiem bērniem, un man izveidojās ļoti zems pašnovērtējums - es neko labu par sevi vispār nedomāju. Vienīgā lieta, ko es skaidri zināju, bija tā, ka mana pašizpaušme ir dejošana, jo tajā laikā man nebija Kristus. Mans pašapliecināšanās veids bija dejošana. Dejošana bija mana iespēja iepazīt pasauli. Es varēju darīt kaut ko un būt pats savā pasaulē. Un varbūt tāpēc es to uztvēru tik nopietni, būdams jauniešis. Gāja laiks, un mani vecāki teica: „Zini ko, tu tiešām proti deju un zini, kā tas darāms!” Un es teicu: „Paldies!”

Un tad manos pusaudža gados notika vēl kas - es sāku iegūt zināmu brīvību. Jūs saprotiet, ka brīvība nebija īsti pieejama, kad vēl biju pavisam jauns, bet, kad man palika 15 gadu, mamma un tētis man atļāva doties uz ballītēm. Lai to izdarītu, mēs savācāmies kopā - visi draugi, un katru reizi mēs darījām tā. Vienmēr, kad devāmies uz ballīti, persona, kas vēlējās deju, izstiepa savas rokas šādi. Un tad otrs cilvēks pienāca no mugurpuses un uzlika rokas priekšā stāvošajam šādi. Un tad šī pirmā persona ievilkā to cilvēku virpulī tieši ballītē, un tas bija veids, kā pabīdīt citus malā. Tad visi atkāpās, un bija tas lielais plašums, kur varēja deju. Un, kad mēs visus bijām dabūjuši nost no ceļa, tad, zini, es tur ielēcu un sāku deju, un tad es varēju darīt to, kas man patīk, un pievērst sev uzmanību. Man patika ovācijas. Visi vienmēr aplaudēja, vienmēr teica: „Jūs, puisi, esat vislabākie!”

Mēs nolēmām dot savai grupai vārdu. Tās nosaukums bija „Klusā vētra”. Tāds tas bija tādēļ, ka visiem stāstījām, ka pārvietojamies viegli un liegi, bet mūsu trieciens ir smags. Un tā bija mūsu veiksmes formula. Mēs devāmies uz dažādiem klubiem it kā klusi un pazemīgi, bet tā, protams, bija viltus pazemība, jo mēs zinājām, ka būtībā mēs visus pieveiksim. Mēs vienkārši iegājām iekšā un vērojām, kas notiek, un spriedām, jā, viņi varētu būt kārtīgi pretinieki... ai, vienkārši! Tāā, es pat nesmērēju rokas! Mēs citus vienkārši vērojām un vērtējām. Un tad notika tā, ka mēs izgājām priekšā un sākām cīnīties. Un mēs devāmies uz klubiem un sākām deju. Tā mēs guvām iespējas, ieguvām pieredzi. Un tā vienu dienu, kad nodarbojos ar šo deju un biju jau apjautis savu talantu, pie manis pienāca kāds draugs un teica: „Vai tu esi kādreiz domājis par pāriešanu profesionālā līmenī?” Un es atbildēju: „Kā tu to domā?” Tad viņš vaicāja: „Vai tu esi aizdomājies, ka tu varētu pelnīt naudu ar deju?” Es teicu: „jā, tas tik būtu lieliski!” Es tajā laikā biju gatavs deju par brīvu, bet, ja vēl par to piedāvā naudu, tad tas bija kā kauls, kas pasviests sunim. Es teicu, ka labprāt. Un tad bija atlase. Zini, ir tādas atlases jeb novērtēšanas vietas Manhetenā. Tur tikai jānodejo un jāparāda cilvēkiem savas deju kombinācijas. Un to es arī darīju. Drīz pēc tam man piezvanīja un uzaicināja uz nākamo novērtēšanu, un noskaidrojās, ka tur arī būs tāda grupa, par kuru jūs varbūt neko nebūsiet dzirdējuši - „*Third Base*”, un šajā grupā bijā vīrs, ko sauca par Donu Nūkerku. Un Dons Nūkerks bija *R’n’B* žanra dziedātājs. Viņš teica, ka viņam vajag deju videoklipam ar nosaukumu „*Small thing*”. Un tā tiešām bija maza lieta, jo to klipu tā arī, man šķiet, neviens

nav redzējis. Bet tomēr viņš taisīja videoklipu, un es biju dejotājs tajā. Un tā tik bija sajūta, kad manā virzienā tika vērsta kameras un par to vēl arī saņemšu veselus 25 dolārus! Un es nodomāju: „Vecīt, tu būsi bagāts!” Es domāju, ka tas ir brīnišķīgi! Un tā nu es dabūju savus 25 zaļos, un man tika dota iespēja dejot, un uz mani vērās kameras. Tajā dienā, kad iznāca šis video, es visiem vaicāju, vai viņi to ir redzējuši, bet neviens to nebija redzējis. Un tomēr bija patīkami apzināties, ka esi ticis televīzijā. Un tad es sapratu - zini ko, es, iespējams, varētu sākt pelnīt naudu, darot šo lietu.

Es mācījos vidusskolā un paralēli arī deju, un vienā reizē, kad biju skolā, bija kāds grupējums, kas mēdza nākt uz skolu. Tolaik, tās bija astoņdesmito gadu beigas, uzdarbojās šīs bandas. Šī bija no Bruklinas, un tās nosaukums bija „*Decepticons*” (tulkojumā – krāpšana jeb blēdība).

Viņi bija aizguvuši vārdu no transformeriem. Tātad bija „*Decepticons*”, un viņi tika uzskatīti par ļoti skarbu cilvēku grupu. Patiesībā viņi pastrādāja daudz tiešām smagu noziegumu Ņujorkas Bruklinas rajonā. Un kādu dienu gadījās, ka viņi bija mūsu vidusskolā. Mana vidusskola bija Springfildas Gardenā, un tajā laikā ikviens skolā zināja, kas es esmu, jo man patika dejot un man bija autoritāte citu acīs, un visi pazina vietējo karali, tas ir, Dveinu Lemonu. Jā, lieliski! Un mums bija talantu šovs. Tajā mēs ar dažiem draugiem dejojām uz skatuves, bet tad, kad mēs beidzām, šī cita grupa uzkāpa uz skatuves un sāka dejot. Izrādījās, ka kāds viņus bija uzaicinājis. Un tādēļ, ka mēs bijām tik iedomīgi, augstprātīgi un cēlām degunu vai mākoņos, tad, kad ieraudzījām tos puisi uz skatuves, mēs nolēmām, ka varētu viņus uzvarēt bez piepūles. Tad mēs uzkāpām uz skatuves un, kamēr viņi vēl dejoja, mēs sākām viņiem riņķot apkārt un izaicināt viņus. Kā? Nu vienkārši skatāties virsū un ar skatienu sakāt: „Nu, parādi, ko vari! Rādi, ko spēji!” Mēs sākām tā darīt, un pēc brīža viņi atkāpās. Mēs sapratām, kas ar to tika pateikts, jo tas nozīmēja, ka mēs dejosim un sacentīsimies, tā teikt - duelēsīsimies viens ar otru. Ne visi saprot šo ielu valodu. Un tā kāds pie manis pienāca un teica: „Kāpēc jūs vēlaties kauties, mēs taču nedarām neko sliktu?” Bet es jau nemaz necentos iesākt kautiņu, mēs tikai gatavojāmies duelēties deju cīņiņā. Bet pēkšņi tas pavērsās tā, ka kāds prasa, kādēļ mēs vēlamies kauties. Un, pirms es paspēju iebilst „Hei, mēs nemaz nedomājam kauties!”, kad viens no maniem paziņām iesaucās: „Eu, Dvein, tev tas nav jādara vienam!” Un BLADĀC! - viņš iekrāmēja vienam pa ausi! Un zini, nākamajā mirklī jau visa publika metās virsū tiem 8 puisiem, kas bija ienākuši mūsu skolā, un viņus nežēlīgi piekāva. Es, to visu redzot, tikai noteicu: „Nu gan laiks tīties miglā!” Paņēmu savu somu un pametu to vietu. Es noteicu: „Laiks doties prom!” Un tā arī izdarīju. Un, kad es izgāju no skolas, es apgāju apkārt kvartālam it kā pastaigājoties, bet, kad atgriezies, es pamanīju daudzas policijas automašīnas. Es biju nesaprašānā - ko te dara visas tās policijas mašīnas un arī ātrās palīdzības auto? Es tūlīt iegāju atpakaļ skolā, bet cilvēki tur raudāja un bija nomākti. Es skatījos apkārt un vaicāju: „Kas te noticis?” Es gāju pa skolu, vaicādam, kas noticis, un tad kāds pēkšņi man saka: „Dvein, ko tu te dari?!?! Labāk taisies, ka tiec!” Es apstulbu: „Kādēļ?” Un atbilde bija: „Viņi vēlas tevi noķert!” Es nesapratu: „Noķert mani? Es taču neko neesmu izdarījis!” Un tad man paskaidroja: „Tu taču uzsāki to cīņiņu! Vai tu vispār zini, kas tie bija par puisiem?” Es atbildēju: „Nē!” Tad man paskaidroja: „Tie bija *Decepticons*!” Un es spēju tikai izdvest: „O-hoo!”

Un kopš tās dienas es vairs negāju vidusskolā. Vairs nedrīkstēju uz turieni doties, jo tika piezvanīts uz manām mājām un pateikts maniem vecākiem, ka nogalinās viņu bērnu! Mans

tēvs, kam bija skarba pagātne un kas bija pavadījis daļu dzīves kā gangsteris, teica: „Zini, man jādodas uz darbu, bet te ir ierocis un, ja kāds ienāk mājā un cenšas tev nodarīt pāri, nošauj viņu pirmais!” Tās bija viņa instrukcijas - ļoti skaidras. Tas bija vienīgais, ko mans tēvs varēja man ieteikt. Un tur nu es biju – skatījos uz ieroci, un mana roka drebēja, jau iedomājoties vien, ka tas būtu jāpavērš pret kādu un jāšauj. Bet, lūk, tādas bija tēva dotās instrukcijas.

Un, tikai pateicoties Dieva žēlastībai, es paliku dzīvs, jo man bija draugs, kas piezvanīja šiem „*Decepticons*” puisiem, jo viņus pazina, un teica, ka es nebiju tas, kas iesāka kautiņu, ka es esot labais, bet iesāka kāds cits. Ar to visa problēma tika atrisināta. Paldies Dievam! Bet es paliku bez vidusskolas, jo nebija vairs nekādas jēgas turp doties, tāpēc nolēmu uzreiz ķerties klāt karjerai dejošanas sfērā. Diemžēl tā tas notika ar mani, un man nebija tādu priekšrocību kā brāļiem. Un, kad cilvēki zvanīja manam tētim, es dzirdēju viņa sacīto un sapratu, ka esmu tikai vidusskolas atbirkums. Tad es izlēmu, ka, lai arī esmu atskaitīts no vidusskolas, tomēr nezinu neko labāku ko darīt, kā tikai doties uz priekšu un sākt dejojāja karjeru. Jo tas bija vienīgas, kas man patiešām bija. Man gan nebija liecības vai diploma. Bet es tikai dejoju, tā kādu dienu iezvanījās telefons, un mans draugs teica: „Vai zini! *Queen Latifah* (pseidonīms, ko izrunā Latifa) ir sākusi dejojāju atlasī *Public Enemy Apocalipsis '91* pasaules tūrei!” Tūres nosaukums bija *Apokalipses '91 gada pasaules tūre*. Un es atbildēju: „Vai tiešām? Nu la-a-abi!” Un tā mēs devāmies uz Manhetenas 44. ielu uz to vietu, kur paredzēta mūsu uzstāšanās. Un tur bija arī *Queen Latifah*, un es biju pilnīgi aizgrābts un sajūsmināts. Un es gandrīz vai vaļā muti skatījos uz VIŅU! Tēvs man bija mācījis: „Arī ja tu neesi stilīgs, centies vismaz izskatīties stilīgs!” Un es centos būt „uz ūsiņu”. Bet citi tikai noteica: „Sveiki, kā jums klājas?” Tā vienkārši noteica, paspieda viņai roku un gāja tālāk, bet es domāju par to, ka es taču spiežu *Queen Latifah* roku! Es paspiedu viņai roku un teicu: „Sveiki, kā jums klājas?” Viņa arī paspieda manu roku un atbildēja: „Sveiki, kā tev iet? Vai tu domā uzstāties?” „Jā, es uzstāšos,” es teicu, „o-o-o, jā!” Bet viņa sacīja: „Rādi, ko māki!” Un es noteicu: „Nekādu problēmu!” Šī bija vienīgā joma, kurā es biju pilnīgi pārliecināts par sevi. Vienīgā! Ja jūs teiktu stils, gudrība, jebkas cits – tas mani iedzītu dziļā izmisumā. Bet, kad runa bija par dejošanu, tā bija tā vienīga joma, kurā es biju pilnīgi pārliecināts par sevi. Un viņa teica: „Rādi, ko vari!” Un es atbildēju: „Nav problēmu!” Mēs nospiedām *play* un, kaut arī man līdzī bija mani draugi un komandas biedri, es tikai nodomāju: „Puiši, piedodiet, bet man nāksies pārspēt arī jūs, jo es esmu nolēmis doties šajā turnejā!” Mēs sākām dejojot: bum- bum- bum- bum- ..., un es dejoju, dejoju, dejoju, un vienā brīdī *Latifa* skatās uz mani, un skatās tikai uz mani! Bet tad mans draugs *Tidžejs* (TJ) izdarīja ko tādu... Mums bija tā saucamie kroņa numuri, un tie atšķīrās no ierastajām deju kustībām, un tad visi pēkšņi iesaucas: „O-o-o-o! Ū-ū-ū-ū!” Un tiek šokēti.. *Tidžejam* pietika nekaunības izdarīt šo kroņa numuru - un viņš veica to īpašo griešanos, un viņš bija lielisks tajā griezienā. Viņš to izdarīja!!! Un *Latifah* novērsās no manis un ar patiesu apbrīnu pievērsās *Tidžejam*. Kad viņa novērsās no manis, tad es uz brīdi paliku kā ar ūdeni apliets, bet tikai mirkli, jo tad es pa īstam noskaitos. Man arī bija viens kroņa numurs. Tas bija patiešām satriecošs! Un es pie sevis noteicu: „Labiņi, es darīšu to tūlīt pat!” Es, protams, būtu to darījis tā kā tā, bet šis bija īstais brīdis! Tas bija patiešām sarežģīti – vingrošanas elementi, špagata un vēl citādas kustības. Trakas lietas... un tas viss kādās 3 sekundēs! Kad es to beidzu, tad ieskatījos *Latifai* tieši acīs. Un tajā brīdī viņa skatījās uz mani ar izbrīnā ieplestu muti. Es piecēlos un nodomāju: „Es to paveicu!” Kad mēs beidzām uzstāšanos, viņa teica: „Jūs, puiši, esat lieliski. Mēs jums piezvanīsim!”

Tajā vakarā, kad es pārrados mājās, jau drīz iezvanījās telefons un kāds teica nevis „sveiki, vai es varētu runāt ar Dveinu”, bet gan: „Vai es varu runāt ar *Flexu*?” Jo ap to laiku man bija pseidonīms *Flex*, jo es biju ārkārtīgi fleksibls (kustīgs). „Jā, *Flex* klausās!” atbildēju. Tā bija VIŅA: „Te *Queen Latifa*.” Un atkal es no sajūsmas spēju tikai noelsties, bet viņa vienkārši pajautāja: „Kā tev iet? Klausies, mēs izlēmām ņemt tevi un tavu draugu *Tīdžeju* līdz pasaules tūrē.” Es tikai noteicu: „Lieliski!” Tad viņa sacīja: „Tad tiekamies Ņūdžersijā un es jums paskaidrošu, kā tālāk rīkoties.” Es atbildēju: „Labi, nekādu problēmu!”

Tad es sazvanīju vecākus un sajūsmā saucu: „Mammu! Tēti! Mēs to paveicām!!!” Es biju tik priecīgs, un arī mani vecāki bija sajūsmināti par mani. Fantastiski! Viņi gan bija norūpējušies, kaut tikai es nesāktu lietot narkotikas vai citus draņķus. Tā nu es devos uz Ņūdžersiju, lai mēs sagatavotos braucienam. Kad mēs atnācām uz *Flavour Unit* – tā sauca to ēku, uz mani lielu iespaidu atstāja tas, ka viņa iznāca ārā un teica: „Es tikai vēlos, lai mēs cienītu cits citu un jūs saprastu manus noteikumus - netērēt laiku ar sievietēm un nedarīt nekādas citas sliktas lietas.” Es apbrīnā nodomāju: „Tas ir lieliski! Viņa ir sieviete, kas ciena morāles principus!” Ziniet, man patika tas, ka viņa deva mums visas šīs instrukcijas, tā ka mēs zinājām, kad būs autobuss, kur mūs paņems un tā tālāk... Pienāca tā diena, tūres autobuss mūs paņēma, un mēs devāmies turnejā! Mēs ar *Tīdžeju* bijām ļoti saviļņoti - pasaules tūre! Pasaules tūre! Mums tas patika, un mēs sākām ar visiem runāties. Mūsu autobusā bija tāds puisis *Trečs* (*Treach*) un vēl citi no grupas „*Naughty by Nature*”, kā arī vēl viena *Hip - Hop* grupa. Un mēs devāmies šajā tūrē no štata uz štatu. Dejojām. Mēs dejojām uz skatuves, un tūkstošiem cilvēku mūs vēroja. Man tas šķita kā sapnis, jo es nespēju noticēt, ka esmu uz skatuves un vēl kopā ar *Queen Latifah*. Un mēs dejojām un rādījām, ko protam, un mēs pelnījām, protams, daudz naudas. Vēlāk noskaidrojās, ka viņi uz mūsu rēķina bija pamatīgi iedzīvojušies, bet tas atklājās tikai pēc tam. Viņi zināja, ka esam zaļi iesācēji, un teica: „Mēs jums, puīši, dosim simts dolāru nedēļā.” Un es atbildēju: „Lieliski!” Jo es tiešām biju apmierināts ar to. Un viņi mums deva 100 dolāru nedēļā, bet mēs tikai sajūsminājāmies: „O-o-o, tas ir apbrīnojami!” Dejojot un būt tanī visā iekšā bija patiešām interesanti. Un reiz, kad mēs bijām Kentuki, bija tā, ka kāds atnāca ciemos, jo bija *Treča* dzimšanas diena. Atgādināšu, ka *Trečs* bija no grupas „*Naughty by Nature*”, un viņš teica: „Šī ir mana dzimšanas diena, es došos uz klubu un ļaušu klubā nākt ikvienam, kas vēlēties tikt iekšā.” Tas nozīmē - arī vietējos iedzīvotājus no visas apkaimes. Liela kļūda. *Trečs* teica, ka viņš pats esot no ielas un nedomājot ceremonēties ar to V.I.P. padarīšanu, ka laidīšot tik visus iekšā! Un tā arī es devos uz šo klubu, tur bija visi. *Busta Rhymes* un *Leaders of the New School*, tur bija arī *Q-Tip* un *Tribe Cold Quest* un *Ice T* un, protams, *Latifa*, un *Public enemy* un *Flavour flave*. Tur, klubā, bija visas šīs slavenības, visas, kas piedalījās tūrē. Ieradās arī vietējie Kentuki narkotiku dīleri. Kad viņi nāca iekšā, ziniet, ko viņi teica? „Mēs te esam zvaigznes, ne jūs!” Bet citi teica, ka viņi te vienkārši vēlas labi pavadīt laiku un viss. Bet viņi atbildēja: „Nē, nē, mēs te esam zvaigznes! Mēs vēlamies uzmanību!” Un tā izcēlās kautiņš. Nekad nebiju redzējis tik daudz pret cilvēku galvām sadauzītu *Heineken* alus pudeļu.

Tas man bija pirmais mudinājums atvērt acis. Mums ar *Tīdžeju* burtiski bija jābēg un jāslēpjas zem galda. Un mēs redzējām tādas lietas... Kad es runāju ar jauniešiem par izklaides industriju, es viņiem ļauju ieskatīties tās tumšajā pusē. Tajā, ko viņi nemaz nezina. Jo tad, kad izdziest prožektorī, tad var ieraudzīt tādas lietas, ko es redzēju šajā klubā. Mēs redzējām policistus, kas ienāca bārā, viņi sagrauba kādu vīrieti un aizvilka uz tualeti. Dāmas un kungi, viņiem nebija ne mazākā iemesla tā darīt, jo nevienam policistam tas nav atļauts uz šīs

zemes. Ja tu atnāc un redzi, ka kāds ir izdarījis noziegumu, tu viņam uzliec rokudzelžus un aizved uz policijas mašīnu, bet šie policisti sagrauba šo vīrieti, ievilka tualetē. Vienīgais, ko varēja dzirdēt, bija tā vīra kliegieni pēc dzīvības saudzēšanas un sitienu troksnis tāds, ka visa tualete šūpojās. Kad viņi viņu izvilka ārā, viņa seja bija tā sakropļota, ka bija vienās asinīs. Un viņš nepārtraukti atkārtoja: „Es neko neesmu izdarījis! Es neko neesmu izdarījis!” Bet viņi viņu aizvilka uz mašīnu pēc tam, kad bija nežēlīgi piekāvuši. Kad es to visu redzēju, es atcerējos, ka vienīgais, ko es vēlējos, bija – dejot. Es nezināju, ka tai piederās arī šis viss! *Trečs* bija tur, un es atceros, cik viņš bija satraukts par to, kas notika. Kāds policists uzlika viņam roku uz pleca, bet *Trečs* uz viņu paskatījās ar tādu skatienu, ko es nekad neaizmirsīšu, un klusām noteica: „Ja tu man vēlreiz pieskarsies, es tevi nogalināšu!” Policistam rokās bija ierocis, bet *Trečs* bija tā pārskaities, ka policists uzreiz atkāpās, tik ļoti viņš nobijās.

15 cilvēkus nogādāja slimnīcā. Kad es devos atpakaļ uz mūsu autobusu, es domāju, ka mēs beidzot dosimies uz viesnīcu, bet situācija izvērtās tā, ka notika citādāk. *Trečs* deva ļoti skaidrus norādījumus: „Dodieties atpakaļ uz to klubu!” Es pie sevis nodomāju, kādēļ gan mums doties atpakaļ? Mums jādodas uz viesnīcu un jāatpūšas. Bet tad viņš teica: „Padodiet man to somu!” Un mēs ieraudzījām lielu, baltu veļas somu, ko viņam kāds pasniedza. Un es atceros, kā es sēdēju aizmugurējā sēdekļi un teicu: „Es ceru, ka tajā somā nav tas, ko es domāju.” Es redzēju, kā viņi sniedzas pēc somas un atver to. Tur bija viss, sākot no 10 mm, ietverot arī 9 mm revolverus un pistoles, *Uzi* un visādi citādi šaujamieroči. Rīkojums bija skaidrs: „Dodieties atpakaļ uz klubu, ja redzat viņus, šaujiet nost!”

Un es pie sevis teicu: „Es taču neesmu slepkava!” Jo viss, ko es vēlējos darīt, bija - dejot! Un tā, lūk, brāļi un māsas, sātans strādā. Mēs pastāvīgi turpinām eksperimentēt ar pasaulīgām lietām, bet mēs nesaprotam, ka patiesībā vienmēr ir kas vairāk, nekā mēs sākotnēji redzam. Jo, redziet, es arī vienkārši vēlējos paeksperimentēt ar pasauli. Es teicu: „Hei, ļaujiet man nodarboties ar dejošanu!” Bet sātans teica: „Jā, uz priekšu, jo man vēl ir arī citi plāni tev!” Un, tikai pateicoties Dieva žēlastībai, kad mēs atgriezāmies tajā klubā, policija to jau bija aplenkusi. Un tad mūsējie teica, lai dodamies atpakaļ uz viesnīcu, jo te neko vairāk nevaram darīt. Un mēs tā arī atgriezāmies.

Pēc tās tūres mēs atgriezāmies mājās, bet drīz pēc tam es devos uz Ņujorku, kur satiku puisī vārdā Tonijs Terijs un *Ce Ce Peniston*. Un tad mēs sākām darbu kopā ar repa grupu *Tribe Cold Quest*, pēc tam ar grupu *Wu-Tang Clan*, vēlāk strādājām ar grupu *Heavy D*, bet tad ar grupējumu *Brandy*. Es kļuva par horeogrāfu, un nu es biju tas, kas vadīja šos dejojājus un mācīja viņiem dažādus deju soļus, ko dejojot videoierakstos. Un es kļuva par *Brandy* horeogrāfu un arī uzstājos kopā ar viņiem. Kad sāku strādāt ar visiem šiem māksliniekiem, es domāju, ka nu gan esmu kā septītajās debesīs, jo es biju uz skatuves, strādāju, devos tūrēs, pelnīju naudu. *Heavy D* maksāja 30 000 dolārus mēnesī saviem dejojājiem! Tas *mazliet* atšķiras no 100 dolāriem nedēļā, vai ne? Un es atceros, cik apbrīnojami labi jutots, jo pēkšņi visi beidzot saprata, ka man tiešām ir talants. Un, kad mēs devāmies uz klubiem, tur cilvēki mani uzreiz atpazīna. Brāļi un māsas, kā man tas patika! Mums bija limuzīns, kas piestāja tieši pie mājas. Un es gāju lēnām - lēnām kāpu pa trepītēm, lai visi kaimiņi mani varētu kārtīgi aplūkot. Un tad es iekāpu mašīnā. Es biju slavens! Cilvēki mani pazina! Kad bija runa par dejošanu un horeogrāfiju, tad nu es biju tas puisis, kam visi zvanīja, ja bija kas nepieciešams. Mēs devāmies tūrē uz Londonu un strādājām kopā ar *Brandy* un *Silk*, un *K Sweat* un citām slavenībām. Un es domāju, ka tas taču ir fantastiski!

Kādu dienu mans brāļadēls Čārlijs, kas bija ļoti, ļoti nabadzīgs un dzīvoja Ņujorkā Bruklinā, bija bez darba. Viņš patiešām vēlējās dejot, un viņš man teica: „Dvein, kā tu domā, vai tu nevarētu mani kaut kur iekārtot?” Un es atbildēju, ka darišu, ko vien varēšu, lai dabūtu viņu tur iekšā. Es nebiju aizmirsis, no kurienes pats nācu, tādēļ biju gatavs palīdzēt ikvienam. Tā nu es teicu: „Nekādu problēmu! Es dabūšu tevi iekšā!” Es centos, bet neviens nepievērsa viņam uzmanību. Un kādu dienu vietējais narkodīleris ieradās pie mana brāļadēla un teica: „Klausies, vai tu nevēlies pelnīt naudu? Es tev parādīšu, kā nopelnīt piecus *stabus* vienā naktī. (5000 dolāru) Un viņš piekrita: „Labprāt!” Un Čārlijs pieņēma izšķirīgu lēmumu. Un tā nu Čārlijs sēdēja – kabīnē ar ložu necauršaujamām durvīm, cilvēki nāk, iedod naudu, bet viņš paņem naudu, atdod precī... Un tā dažas stundas dienā. Tā viņš nopelnīja savu naudu. Čārlijs nebija ne zaglis, ne huligāns, ne bandīts, viņš bija ļoti jauks puisis, kas pa dienu mācījās vidusskolā. Vienīgā problēma – viņam nebija naudas. Viņš bija tukšā. Viņš redzēja savu onkuli (mani) izlaužam sev ceļu un teica: „Es tikai vēlos daļiņu no tā!” Tā viņš tirgoja narkotikas tajā vakarā, un divi draugi atnāca pie viņa - ienāca iekšā, sāka ar viņu runāt, bet saruna ievirzījās tādā gultnē, ka starp abiem draugiem izcēlās ķīviņš, kas izvērtās par kautiņu. Un, kamēr viņi abi kāvās, mans brāļadēls Čārlijs izlēma iejaukties, lai samierinātu viņus. Tāds viņš bija. Viņš izlēma atvērt durvis... Viņš atstāja visu naudu un narkotikas un atvēra durvis, saukdams: „Hei, puisi, beidziet, jums tas jāpārtrauc!” Viņš centās viņus izšķirt. Taču tie divi domāja un rīkojās pavisam citās kategorijās, izvilka pistoli un iešāva viņam divreiz pierē un trīs reizes vēderā, atstāja gulošu zemē, iegāja kabīnē, paņēma visu naudu un atstāja manu brāļadēlu nomirt. 4 dienas vēlāk viņš nomira. 19 gadus vecs. Dažreiz mēs sev sakām: „Es to pamēģināšu tikai vienu reizīti!” Bet mēs labi zinām, ka grēka alga ir nāve, un tomēr sakām: „Es pamēģināšu tikai vienu reizīti!” Mans brāļadēls pamēģināja tikai vienreiz... Un viņa pārbaudes laiks beidzās. Brāļi un māsas, Dievs vēlas, lai mēs saprastu, ka grēks nav rotaļlieta, ar to nedrīkst spēlēties! Un sātans nav mūsu draugs. Un, kad es biju tajās bērēs, ziniet, zārku nevēra vaļā, jo viņa seja bija pārāk sakropļota. Un es skatījos uz zārku un teicu: „Es tev būtu iedevis naudu, cik vien tev bija nepieciešams! Kāpēc tu to dariji?” Es biju ļoti nomākts.

Man vajadzētu jums paskaidrot vēl vienu lietu. Kad mēs bijām turē kopā ar *Queen Latifah*, mans draugs *Tīdžejs* bija kristietis. Viņš centās man stāstīt par Jēzu, cik vien iespējams bieži. Bet viņa atšķirīgā dzīvesveida dēļ vārdi uz mani neatstāja nekādu iespaidu. Un vēl es nejutos gatavs attiecībām ar Jēzu. Man vajag sapelnīt naudu un nodarboties ar to, ko protu. Bet tad, kad notika tās šausmas ar manu brāļadēlu un es bērēs stāvēju pie zārka, vispār es esmu bijis vēl tikai vienās bērēs, un es patiesi redzēju, kā zārks tiek nolaists zemē, tas mani tā ietekmēja... Kad es redzēju zārku nolaižamies kapā, tā bija pirmā reize, kad jutos tā, it kā no manis paša būtu kas dārgs paņemts prom. Redziet, Bībele Sālamana mācītāja grāmatā 7. nodaļā runā tieši par to, ko es piedzīvoju, un, iespējams, ko esat piedzīvojuši arī jūs. Otrajā pantā ir teikts: „**Labāk ir ieiet sēru namā nekā dzīru namā, jo tur redz norādījumu uz visu cilvēku galu, un tas, kas vēl dzīvo, to lai ņem pie sirds!**” Un tieši tas ar mani notika, kad es biju bērnu namā, es sāku pārdomāt dzīvi. Man bija labāk doties uz šo sēru namu, nekā būt kādā klubā vai ballītē, kas ir dzīru nams. Kad es biju šajā sēru namā, vārds – dzīvais vārds – iedūrās man sirdī, un es nodomāju: „Vai tādas ir dzīves beigas!” Un, kad es redzēju, kā manu brāļadēlu aprok, es, ejot atpakaļ uz limuzīnu, izdzirdu kādu balsi man pilnīgi skaidri sakām: „Vai tu Mani tagad pieņemsi?” Tas skanēja kā stereosistēmā: „Vai tu Mani tagad pieņemsi?” Un es jutos kā Pāvils, kā Sauls, jo es skaidri zināju, ka tā ir Dieva balss, kaut arī es nekad nebiju par Viņu neko mācījies. Bet mans draugs *Tīdžejs* bija iesējis sēklu. Dāmas un kungi,

brāļi un māsas, lūdzu, atcerieties, pat ja jūs domājat, ka mūsu jaunieši ir bezcerīgi, un pat ja mēs redzam, ka viņi iet pa atkrišanas ceļu, turpiniet sēt Dieva vēsti viņu prātos! Pēc Dieva prāta, Viņa noliktaajā laikā tā uzdīgs! *Tīdžejs* bija iesējis sēklu! Un ap to laiku es redzēju pirmos asņus uzdīgštam, jo es teicu: „Jā, Kungs, es Tevi pieņemšu!” Es teicu Kungam, ka pieņemšu Viņu. Es biju uztraukts, bet es teicu: „Jā!” Taču es vēl nebiju ticis galā ar izklaides industriju, tomēr es devos pie *Tīdžeja* un teicu viņam: „Klau, man vajag, lai tu man pasaki, ko man tagad tālāk darīt. Es nodevu savu dzīvi Jēzum, un kas tālāk?” Un viņš teica, ka man jāiet uz baznīcu. Es teicu: „Labi!” Kad mēs nonācām Ņujorkas Bruklinā, mēs pievienojāmies *Hezekiah Walker* baznīcai. Es devos uz turieni un pārbijos gandrīz līdz nāvei no tā, ko tur redzēju. Es redzēju cilvēkus skrienam pa labi, citus cilvēkus skrienam pa kreisi, vēl kādus skrienam uz priekšu un trakojam, lēkājam augšā un lejā, runājam dažādās mēlēs, ko viņi nekad nav darījuši. Daži raustījās konvulsijās un dažādi locījās, bet es nodomāju: „Kas tad TAS?” Un tad es nospriedu, ka tas nav īsti man - pārāk enerģiski pat man! Un es izlēmu par labu vietējai katoļu baznīcai, kas atradās netālu. Un tad es devos uz katoļu draudzi. Kad es sēdēju katoļu baznīcā, viss likās tik svinīgi. Es nodomāju: „Nav jau slikti, bet, ja vēl varētu dabūt mazliet no tā vīna, tad vispār... m- m- m ... Viņi te pasniedz vīnu? Man patīk šī baznīca!” Un drīz vien es iedzēru malciņu, un arī vairākas reizes nācu uz šo draudzi, bet ar laiku man kļuva drusku garlaicīgi, jo viss nemitīgi atkārtojas un visi lasa no šīm grāmatām kaut ko... Kas tās vispār ir par grāmatām?” Un es no tā piekusu un devos atpakaļ uz sava drauga baznīcu.

Kādu dienu viņi man teica: „Dvein, tev vajag runāt mēlēs!” Un es vaicāju: „Kādēļ man tas būtu jādara?” Un viņi teica: „Lai tu saņemtu Svēto Garu.” Es prasīju: „Kā to var panākt?” - „Tev jārunā mēlēs.” - „Un kā to izdarīt?” - „Tas vienkārši notiek.” Es teicu: „Labi.” Es turpināju iet uz šo draudzi, un daudzi sāka runāt mēlēs un piedzīvot konvulsijas, taču es teicu: „Bet ar mani tas nenotiek!” Un es nolēmu, ka neizlikšos, jo vēlos to pa īstam. Un es domāju, ka tam ir jānotiek. Un kādu dienu mēs bijām Bruklinā Ņujorkā. Cik daudzi no jums atceras mākslinieku vārdā *MC Hammer*? Viņa mācītājs bija ieradies Bruklinā Ņujorkā. Un tāpat, kad viņa mācītājs ieradās Bruklinā Ņujorkā, viņš nolēma doties kalpot uz baznīcu. Lielākajā daļā šo draudžu ir raksturīgi tas, ka cilvēkus nostāda garā rindā un mācītājs iet garām un uzliek rokas uz galvas, un, kad tas notiek, tad cilvēks nokrīt un sāk konvulsīvi raustīties, viņš runā mēlēs un tā tiekot „kristīts ar Svēto Garu”.

Un tā viņi mani nostādīja rindā, sakot: „Stājies tik galā!” Es atbildēju: „Nekādu problēmu!” Un nostājos rindā, nodomādams: „Nu re, esmu rindā, paskatīsimies, kas tagad notiks!” Kad es jau tuvojos, draugs mani iedrošināja: „Klau, ļaujies tam, kas notiks, ļaujies Dievam, labi?” Un es noteicu: „Nu labi, ļaušos.” Kaut gan nesapratu, ko īsti tas nozīmēja, bet es biju gatavs ļauties Dievam, lai arī ko tas nozīmētu. Un vienkārši gāju, drīz pie manis pienāca mācītājs, paskatījās uz mani un teica: „Pacel rokas!” Es atbildēju: „Labi!” Pacēlu rokas, bet viņš teica: „Jēzus vārdā...” Tajā brīdī, kad viņš uzlika savu roku man uz galvas, es uzreiz zaudēju visus spēkus, kas man bija, kājas kļuva ļenganas un es kritu atpakaļ, es biju kā paralizēts. Es zināju, ka necentīšos neko tēlot. Viņš pieskārs manai galvai, bet es kritu atpakaļ. Es spēju tikai izvest: „Āāā, alla lalala...” Jo sāku runāt valodā, kādā nekad savā dzīvē nebiju runājis. Es pilnībā zaudēju kontroli pār sevi - biju tur, raustījos, runāju nesaprotamā mēlē un biju pilnīgi bezspēcīgs. Es izgāju visam tam cauri, bet, kad tas tuvojās nobeigumam, es tikai nodomāju: „Ārprāts, kā es esmu noguris!” Enerģija bija burtiski izsūkta no manis, un man vajadzēja kādu laiku, lai atgūtos. Draugi nāca pie manis un teica: „Apsveicam! Tu esi saņēmis kristību ar svēto Garu!” Es noteicu: „Lieliski...” Drīz pēc tam mēs, kas bijām „pildīti ar Svēto Garu”,

izgājām ārā, un Dievs ļāva man kaut ko ieraudzīt. Mēs izgājām, un viens no tiem, kas arī bija runājis mēlēs reizē ar mani, teica: „Tas tik bija lielisks dievkalpojums šodien!” Un tad viņš izvilka cigareti, ar šķiltavām to aizkūpināja un ievilka dūmu!!! Es uz viņu paskatījos un teicu: „Es biju domājis, ka cilvēki, kas pilni ar Svēto Garu, tā nedara. Tu taču smēķē!” Iznāca vēl kādi, un viņi sāka lamāties un lādēties tik daudzstāvīgiem vārdiem, ka es tikai izdvesu: „Pagaidiet, man likās, ka kristieši tā nerunā!” Jūs varbūt teiksiet, ka kristieši uztraukumā un stresā tā runā, bet, brāļi un māsas, nekad neaizmirstiet stāstu, kas atrodams Mateja 26. nodaļā. Bībele vēsta, ka tad, kad aizveda Jēzu prom, tur bija Pēteris, kas pēkšņi attapās viens pats. Pēteris bija stiprs kopā ar draugiem, bet viens pats viņš bija vājš. Tā nu viņš bija viens, bet tad kāds vaicāja: „Vai tu neesi no to vīru vidus, kas bija ar Jēzu?” Un Pēteris sāka stostīties: „Mmmm, nē, nē, nē, tu mani nepazīsti, tu kaut ko jaut.” Un tad nāca kāds cits un teica: „Zini ko, tu esi viens no tiem, kas bija kopā ar Jēzu!” Bet Pēteris atbildēja: „Ne-e, ne jau es.” Un tad kāds viņu atpazīna un teica: „Zini ko, es ZINU, ka tu esi viens no tiem, kas bija kopā ar Jēzu... Vai zini kāpēc? Jo tu runā kā kristietis!” Pēteris brīnījās: „Vai tie-e-e-šām? Es tev pierādīšu, ka man nav nekāda sakara ar Kristu!” Un viņš sāka rupji lamāties, jo Bībele saka, ka viņš sāka dievoties un lādēties, un tas man liek domāt, ka tad, kad lādamies un lamājamies, mēs liecinām, ka mums nav nekāda sakara ar Jēzu. Un mūsu taisnošanās par dzīves pārbaudījumiem un grūtībām ir baltiem diegiem šūtas, jo neviens nekad nav tik ļoti pārbaudīts, kā Jēzus. Un es redzēju viņus pīpējam un lamājamies un nodomāju: „Ar šo Svētā Gara lietu kaut kas nav kārtībā!” Mēs ar draugu sākām studēt Bībeli, un es noskaidroju, ka runāšana mēlēs bija īstas, saprotamas valodas, kādās Dievs cilvēkiem lika runāt Vasarsvētku dienā. Es aizgāju no šīs baznīcas, bet nonācu tik tālu, ka nolēmu vispār izbeigt ar kristietību. Es pievērsos citiem ticīgajiem un sāku pīties ar musulmaņiem - pētīt Islāmu. Pievērsu uzmanību dažādām reliģijām un izlēmu, ka tur noteikti kaut kam ir jābūt. Tā es sāku pievērsties musulmaņiem, jo viņu starpā valdīja cieņa, viņu dzīve bija ļoti disciplinēta, un man šķita, ka kristieši salīdzinājumā ar musulmaņiem ir kā mežoni. Kristieši ir tik naivi, aprobežoti, priecājas par visu, pat īsti nezinot, par ko. Un tamlīdzīgi. Un tas mani atbaidīja. Bet musulmaņi man šķita tik gudri, un es sapratu, ka man patīk šie intelligentie ticīgie. Es sāku pētīt, bet mani kaut kas vilka atpakaļ pie kristietības. Un es sāku piebremzēt. Un tā vienu vakaru uz manas gultas bija kāda musulmaņu grāmata un Bībele. Es biju nometies ceļos, tas bija piektdienas vakars, un es raudāju. Es teicu: „Kungs, es nezinu, vai Tu esi Allāhs vai Jēzus, man pat ir vienalga, kurš Tu esi, es tikai vēlos Tevi iepazīt. Atklāj man Sevi!” Un tajā vakarā es Dievam teicu: „Ja Tu man Sevi neatklāsi, es kļūšu par tā saukto *innovabian*. Ir dažādu veidu musulmaņi, un es kļūšu par *innovabian*, un tad es satricināšu kristietību līdz pašiem tās pamatiem! Es biju dusmīgs, bet patiens. Nākamajā dienā mana draudzene atnāca pie manis un teica: „klau, skaties, ko es atradu mētājamies zemē!” Tas bija kāds buklets. Dāmas un kungi, brāļi un māsas, jūs redzat šādas lapas zemē vienmēr un visur, vai ne? Vai jūs tās paceļat? Nē, jo nekad nevar zināt, kādas tik muļķības tur nebūs sarakstītas, bet viņa pacēla.

Man jāatzīst, ka tajā savas dzīves posmā, kad biju identitātes meklējumos, es daudz vaicāju: „Kāpēc tas ir tā?” Un tā es to sāku ar musulmaņiem, jo viņi spēja mani ietekmēt. Viņi man arī pavaicāja: „Ja tu tik ļoti tici kristietībai, kāpēc tad eņģeļi ir balti, Jēzus ir balts, Mozus ir balts, izskatās, ka ikviens Bībelē ir baltais, un vienīgais melnais bija Sīmanis no Kirēnas, kurš nesa Jēzus krustu. Kas tad tā par lietu?” Un viņi manu prātu baroja ar tādām indēm un veicināja manu nošķiršanos no kristietības. Taču arī šajā manas dzīves musulmanisma posmā Dievs mani sameklēja un neatstāja, jo Dievs pie jums dodas, tur, kur jūs esat. Jā, es mīlu Jēzu! Tas ir

apbrīnojami, kā Dievs tevi atrod tur, kur tu esi! Jo, redziet, Dievs zināja pat mana prāta vissīkākās domas. Un tajā laikā bija kāds cilvēks, ko es ļoti augstu vērtēju, tas bija Malkolms X. Man patika viņa inteliģence, viņa runas veids, viņa gudrība. Es domāju, ka viņš ir kas īpašs. Un, lūk, ko Dievs izdarīja. Tā kā Dievs vēlējās, lai es nepazustu, jo Viņš ir tik labs (Viņš uzmeklēs tevi, lai kur arī tu būtu, Viņš neatstās tevi, lai kur arī tu būtu, Viņš tevi pacels), tad mana draudzene atrada bukletu, uz kura bija vīrieša attēls, kas izskatījās gluži kā Malkolms X. Un, kad es to ieraudzīju, es tikai noteicu: „Oho!” Tā bija kristiešu grupa, bet viņš izskatījās kā Malkolms X. Un es teicu: „Tas izskatās labi.” Noskaidrojās, ka tika reklamētas telšu sanāksmes, kas notika 15 minūšu attālumā no manas mājas. Pirmā temata nosaukums bija „Afrikānis, amerikānis un cūka.” Un es nospriedu, ka man tas ir jāredz!

Es devos turp. Tā bija sestdiena. Kad es tur nonācu, tad mācītājs Stīvens Viljamss sludināja no 3. Mozus grāmatas 11. nodaļas un stāstīja par cūkgaļas nešķīstumu. Es, krietns musulmanis būdams, izdzirdot par tām cūkām, nodomāju: „Tieši tā, brāl! Uz priekšu! Parādi viņiem!” Es jutos lieliski, ka viņš runāja par cūkgaļas kaitīgumu, jo tos kristiešus taču vajag izglīt! Jūs saprotiet – likt viņiem saprast - nē cūkgaļai! Nē! Man tas patika. Bet tad viņš teica: „Un garneles un omāri, un krabji arī ir nešķīsta barība!” Un es, patiesi izbrīnīts, tik noelsos: „KO-O-O?” Es nekad iepriekš nebiju neko tādu dzirdējis. Es biju neizpratnē, jo lielākā daļa musulmaņu atturējās no cūkgaļas, bet ēda garneles un krabjus. Gandrīz visi. Un tā pilnīgi nejauši es uzzināju patiesību, jo mācītājs Viljamss man to atklāja. Es pie sevis nodomāju, ka nekad neesmu dzirdējis nevienu kristiešu grupējumu tā runājam..

Visu, ko mācītājs teica, viņš pamatoja Bībelē. Kad šī sanāksme beidzās, es pie viņa piegāju un teicu: „Sveiki! Kā jums klājas? Kas jūs esat?” Jo es nekad neko tādu iepriekš nebiju dzirdējis. Viņš atbildēja: „Mēs esam Septītās dienas adventisti.”

Es brīnījos: „Kas tie tādi?” Un viņš sacīja: „Man izklausās, ka tu vēlies pamācīties.” „Jā, es vēlos!” atbildēju viņam. Un viņš izdarīja vēl kaut ko – viņš iedeva man sava telefona numuru. Nekad nebiju redzējis mācītāju tā darām. Viņš man iedeva sava mājas telefona numuru! Es devos mājup un piezvanīju uz to, jo vēlējos būt pārliecināts, ka man iedots īstais telefona numurs. Un, protams, es sazvānīju Viljamsu ģimenes māju un biju pārsteigts - tas taču ir mājas numurs!

Kāds vīrs sāka nākt pie manis uz mājām, lai mēs studētu Bībeli, un es teicu Dievam: „Palīdzi šim nabadziņam, kas nāks pie manis uz māju!” Jo es biju gatavs viņu apbērt ar jautājumiem. Un Dievs bija tik labs. Es jums saku, Viņš mūs uzmeklē tur, kur mēs esam. Dievs bija tik labs, ka Viņš sūtīja mazo vīriņu, kas bija ieceļojis no Jamaikas, Burvinu Morganu. Viņš šobrīd ir te - Floridā. Burvins atnāca pie manis kopā ar palīgu. Un katru reizi, kad es viņam uzdevu kādu jautājumu, viņš darīja ko interesantu. Es, piemēram, teicu: „Kā tu vari apgalvot, ka Jēzus ir Dieva Dēls un Cilvēka Dēls vienlaicīgi?!? Tā taču ir pretruna, vai ne? Ko nu tu teiksi?” Un viņš tikai noteica: „Vai zini, ļoti labs jautājums!” Jo Morgans bija zinošs vīrs. Viņš sacīja: „Tas ir labs jautājums. Es redzu, ka tu esi domātājs. Vai zini, kāpēc tev neatšķirt Mateja 7. nodaļas 32. pantu?” Un viņš regulāri nosauca dažādas Rakstu vietas, un... nešķiriet tagad Mateja 7:32, jo es to izdomāju tikai kā piemēru... Un, kad es atšķīru kādu Rakstu vietu, ko viņš bija nosaucis, tad tur bija precīza atbilde manam jautājumam. Es tikai nodomāju: „O-ho-ho!” Un tad es teicu: „Nu labi, bet ko tu teiksi par šo?” Un tā es uzdevu vēl vienu un vēl vienu, un vēl vienu jautājumu. Un katru reizi viņš sacīja: „Jā, tas ir labs jautājums. Es redzu, ka tu esi ļoti

zinātkārs. Tu meklē patiesību, vai ne?” – „Jā, es meklēju”- „Tad atšķir Atklāsmes grāmatas 3. nodaļu un tādu un tādu pantu.” Pēc kāda laiciņa man likās, ka viņš spēj darīt brīnumus, jo es nekad vēl nebiju sastapis cilvēku, kas var nosaukt konkrētu Bībeles grāmatu, konkrētu nodaļu un precīzu pantu no galvas. Es to nekad iepriekš nebiju piedzīvojis. Visiem parasti ir kādas piezīmītes, lapiņas, bet šis brālis spēja citēt no galvas. Un es viņam vaicāju: „Kā tu tā māki?” Viņš atbildēja: „Tie, kas mīl Dievu, pavada kopā laiku ar Viņu un Viņa Vārdu.” Es tik noelsos: „O-ho!”

Un pēc kāda mēneša es tiku kristīts Septītās dienas adventistu draudzē. Es devos pie saviem draugiem, ar ko kopā deju, un teicu: „Jums tas ir jādzird!... Es jums tūlī izstāstīšu!... Jums jādzird šis!...” Un ar vienu no viņiem, manu labu draugu Deimjenu, es uzreiz sāku Bībeles studijas, un drīz viņš tika kristīts. Un pēc tam es ierosināju: „Uz priekšu, ejam ielās!” Un mēs sākām iet no mājas uz māju, no vienām durvīm pie nākamajām durvīm. Mēs sākām iet pie visiem saviem draugiem un apmeklējām visus viņus mājās. Un kā mēs ar Deimjenu studējām Bībeli! Es viņam piezvanīju un teicu: „Hei, es atklāju, ka Jēzus nav Dievs, ka Viņš un Tēvs nav vienlīdzīgi!” Un viņš prasīja: „Kā tu to zini?” Es atbildēju: „Jāņa 14:28! Jo Jēzus saka, „...jo Tēvs ir lielāks nekā Es”. Kā Jēzus var teikt, ka Tēvs ir lielāks nekā Viņš, un tai pašā laikā būt vienlīdzīgs ar Dievu? Ko teiksi?” Un viņš sacīja: „Manu brāli, ja atšķirsi Filipiešiem 2. nodaļas 6.-8. pantu, tu redzēsi, ka Jēzus un Tēvs bija vienlīdzīgi, bet Jēzus Pats pazemojās, un Jāņa Ev. 15. nodaļā 20.p. ir rakstīts, ka neviens kalps nav lielāks par savu Kungu. Tātad Jēzus vienkārši gribēja pateikt, ka tad, kad Viņš bija cilvēcīgajā miesā, Tēvs bija lielāks nekā Viņš, jo Dēls nāca darīt nevis Savu gribu, bet Tēva. Vai tu to saprati, manu brāl?” Un es atbildēju: „Es sapratu, es sapratu!” Un mēs tā darījām pat vairākas reizes dienā. Mēs zvanījām viens otram, pārbaudījām viens otra Rakstu zināšanas. Es vēlos teikt, ka mēs bijām sajūsmā! Šīs patiesības ienesa dzīvību manā dzīvē, tās mani ieinteresēja lasīt. Beigās es ieguvu izglītību un pat grādu Atlantijas koledžā.

Brāļi un māsas, es deju kopā ar māksliniekus, pēc tam es gāju uz dažādām baznīcām, es apguvu arī cīņas mākslu, jo biju nolēmis būt nākamais Brūss Lī Rojs. Un es ļoti centos, lai to sasniegtu. Bet ziniet, brāļi un māsas, bija viens gadījums, pēc kura es izbeidzu šo mētāšanos. Es vēl arvien deju, kaut arī jau biju adventists. *Heavy D* piezvanīja man un teica: „Klau, man vajag, lai tu ierastos Kalifornijā un dejotu ar mums.” Es viņam teicu: „Zini, āā, man vajag brīvu piektdienas vakaru. Tā es esmu ar mieru.” Un viņš sacīja: „Nū-ū, mēs tā nevaram.” Tad es vēl nebiju pilnībā nodevies Kristum. Bet es viņam teicu: „Dod man brīvu piektdienas vakaru!” Viņš teica: „Nē. Tev jāatbrauc, tev jānodejo, un tad tu vari doties atpakaļ uz savu istabu, ja vēlēšies, un pavadīt atlikušo sabata daļu tur.” Es piekritu. Es nodevu savu Kungu, es uzgriezu Jēzum muguru. Es devos tajā turnejā, mēs dejojām sabatā. Un es atceros, ka vienā vakarā es jutos tik slikti, jo sapratu, cik ļoti man pietrūkst Jēzus. Mans ceļš kopā ar Viņu bija patiess, tas bija īsts. Mana dvēsele sauca: „Kungs, man trūkst Tevis!” Man bija ieradums kopš Vasarsvētku draudzes laikiem atvērt Bībeli, uzlikt pirkstu rakstvietai un tur arī lasīt. Tas bija piektdienas vakars, un es zināju, ka man būs jādejo. Es apzinājos, ka pārkāpšu sabatu. Bet es izlēmu, ka vismaz lasīšu un lūgšu. Es atvēru savu Bībeli, norādīju ar pirkstu, un tas apstājās pie Sālamana Pamācībām 29:8. Tur teikts: **„Kas novērš savu ausi, lai nebūtu jāuzklausa bauslības vārdi, tā lūgšana ir negantība.”** Tāds bija teksts, uz ko norādīja mans pirksts. Es aizvēru grāmatu un teicu: „Nu, re, es pat nevaru pielūgt. Tā būs negantība.” Jo es zināju, ka rītdien grēkošu pret Dievu. Tā, lūk, ir nekrietnība. Nekrietnība ir iet drusku tālāk par vienkāršu pārkāpumu. Nekrietnība ir plānots grēks - tu jau zini, ka to darīsi. Dievs vaicā, kādēļ

gan man būtu jāuzklausa tava lūgšana, ja tu zini, ka nogalināsi Manu Dēlu. Gluži kā teikts Ebrejiem 6:6. Dievs saka, ka Viņš nevar pieņemt tādu lūgšanu. Un tāpēc es aizvēru Bībeli un teicu: „Nu es tagad nevarēšu pat pielūgt!”

Kad atlidojām atpakaļ uz Ņujorku, lai sagatavotos pasaules tūrei, es aizgāju uz baznīcu tajā sabatā, un mācītājs sludināja visietekmīgāko runu par uzticību Dievam. Es piezvanīju *Heavy D* un teicu: „Klau, draugs, es nevaru doties šajā turnejā.” Viņš sauca: „Vai tu traks esi? Šī tūre tevi padarīs slavenu!” Bet es teicu: „Es saprotu, bet es nevaru doties.” Viņi nesaprata, un man nācās pārtraukt sarunu - nolikt telefona klausuli. „Tu iznīcināsi savu karjeru!” viņi sauca, bet es noliku klausuli.

Es pametu to, bet sāku dejojot evaņģēliskas *Hip-hop* dejas, un tas bija jauki, jo es devos, piemēram, uz kādu koledžu vai baznīcu un dejoju evaņģēliskas dejas. Daudzi bija sajūsmā un uzgavilēja, bet es atceros, kā, kāpjot nost no skatuves, jutos jocīgi. Es domāju: „Kaut kas te nav kārtībā.” Meitenes un puisi arvien bija gatavi iedot savu telefona numuru, bet tik un tā - ne jau par Bībeli viņi vēlējās runāt. Es domāju: „Pagaidi, tā taču dara pasaulīgas sievietes, vai draudzes meitenes tā rīkotos?” Es atceros, ka puisi nāca klāt un neteica neko par Jēzu, bet gan: „Vecīt, tas pagrieziena bija neticami labs! Kā tu tā māki?” Un es atklāju, ka gods, kas pienācās Dievam, tika piešķirts man...

Un es atceros, kā es atklāju sludināšanas prieku, es teicu: „Ziniet, man ļoti patīk studēt Bībeli, man patīk diskutēt šeit - baznīcā.” Un tā kādu dienu man piedāvāja sludināt baznīcā. Es devos uz Bruklinu un sludināju tajā sabatā. Un tad Dievs tiešām mani lietoja. Viņš mani izmantoja ļoti nopietnam nolūkam - nevis lai mantotu vēl vairāk dvēseļu Kristum, bet lai es pats tiktu mantots. Svētrunā Dievs runāja caur mani uz cilvēkiem, un viņi tika ļoti svētīti. Dievkalpojuma beigās es biju pie durvīm un atvadoties paspiedu katram roku: „Lai Dievs tevi svētī!... Lai Dievs tevi svētī!... Lai Dievs tevi svētī!...” Un tad kāds 50 gadīgs vīrs pienāca pie manis, un es teicu: „Godātais, lai Dievs tevi svētī!” Kad es paspiedu viņa roku, tad tvēriens bija ciešs un ilgs, un viņš nelaida manu roku vaļā. Es ieskatījos viņa sejā un redzēju, kā pa viņa vaigiem ritēja asaras. Viņš teica: „Brāli, vēsts, ko tu šodien runāji, ir uz mūžu izmainījusi manu dzīvi!” Viņš mani cieši, cieši apskāva un iečukstēja: „Paldies!” Kad viņš palaida mani vaļā, Dieva Gars mani uzrunāja, vaicādam: „Kad pēdējo reizi tu ar savām *Hip-hop* evaņģelizācijas dejām ko tādu izdarīji cilvēkiem?” Ticiet vai nē, bet tas pielika punktu. Es sapratu! Un kopš tās reizes es neveicu nevienu deju soli sātānam! Brāļi un māsas, pēc tam es sāku iet uz priekšu kalpošanā.

Tācu bija vēl kāda problēma – ienaidnieks nevēlējās mani tā vienkārši laist vaļā. Es tiešām vēlos, lai jūs to dzirdētu, jo tas, ko es teikšu, attiecas uz katru, kas atrodas šajā telpā, bet īpaši uz tiem, kas māca, sludina vai pasniedz Dieva Vārdu. Kad es ienācu šajā draudzē, es sāku liecināt un kalpot, un sludināt. Bet tad, man jāatzīstas, brāļi un māsas, kaut kas notika. Es sapratu, ka, uzkāpjot kancelē, tā it kā kļūst man par skatuvi. Saprotiet, sātans nepadodas tik viegli. Viņš darīja to pašu, ko pirms daudziem gadsimtiem ar Konstantīnu, kas teica: „Labi, ja jau kristiešu vajāšanas nelīdz un nevaram piespiest viņus atteikties no Kristus, tad es paņemšu pagānu sistēmu un ienesīšu to kristietībā!” Un, protams, tādēļ mums ir svētdienas svētums, svētbildes un citas tādas lietas baznīcās. Bet, brāļi un māsas, sātans tā rīkojas arī ar mums – Evaņģēlija sludinātājiem. Tā nu es sāku katedru uzskatīt par savu skatuvi. Es zināju Rakstu vietas un garus Elenas Vaitas citātus no galvas. Es tik gāju uz priekšu - es citēju un

citēju, un citēju... Kāpēc es tā darīju? – Jo cilvēkiem tas patika. Viņi mani slavēja: „tu tak esi riktīgs mācītājs!” Bet es neistā pazemībā teicu: „Slava Dievam!” Tomēr savā sirdī es zināju – man patika uzmanība! Man patika skatītāji! Man patika komentāri! Un es sludināju un mācīju Evaņģēliju. Taču vienu dienu Dievs man aizrādīja, sakot: „Dēls, ja tu tiešām vēlies, lai Es tevi izglābju, tev ir pilnībā jāatsakās no šīs kāres pēc atzinības!” Es vienmēr esmu vēlējies, lai mani kāds novērtē. Ar Jēzu bija par maz! Man bija vajadzīgs, lai kāds cits – cilvēcīga būtne, cits grēcinieks – pasaka man: „Tavi darbi ir Dieva atzīti. Viņš tevi augstu vērtē. Tavi darbi ir labi darbi.” Man bija par maz, ka Debesis bija apmierinātas ar to, ko es sludināju. Ja es dzirdēju tikai „āmen” no klausītājiem, man ar to nepietika. Man bija nepieciešama lielāka cilvēku atzinība. Un Dievs aizskāra manu sirdi un teica: „Dēls, šī ir lielāka riebeklība nekā tā, ka tu deļoji pasaulīgas deļas, jo tagad tu izmanto Manu vārdu, lai paaugstinātu sevi!” Un Kungs mani nolika uz ceļiem. Ziniet, kā Dievs mani pazemoja? Tā kā man vienmēr bija nepieciešamība pēc atzinības, lai mani pieņem un uzņem kā savējo, tad Dievs tika ar to galā šādi - Viņš teica: „Dēls, Mana draudze pārdzīvo krīzi, un Man ir nepieciešami daži cilvēki, kas Mani un Manus ļaudis mīl tik ļoti, ka spēs sniegt vēsti, kas var nebūt populāra. Cilvēki to saņems tādēļ, ka tikai gaisma nes gaismu un mīlestība pret Jēzu aizskars viņu sirdis. Ne visi sapratīs, kad tu runāsi par taisnošanu ticībā, ne visi pieņems to, ko tu stāstīsi par pēdējo dienu notikumiem, par praktiskās kristietības nepieciešamību un par vajadzību dzīvi atbrīvot no grēka. Ne visi teiks „āmen”, bet tas būs darbs, kas var atklāt ceļu uz Debesīm. Tu vairs nebūsi pūlim par prieku, bet es vēlos, lai tu runātu Manu Vārdu un dotu to Maniem ļaudīm. Runā uz tiem tieši, runā uz tiem mīlestībā, bet runā uz tiem skaidri. Viņiem tas ir vajadzīgs. Jo Es nākšu, un Es vēlos, lai Mani ļaudis būt tam gatavi! ” Un es tā arī darīju. Kad es sāku tā sludināt, brāļi un māsas, es jums teikšu, ka ne visi pieņem šādu vēsti, arī to, kas tiek sludināta šajā konferencē. Ne visi to pieņem, vismaz dažas vēstis ne, kas tiek sludinātas šeit. Un es nemaz neironizēju. Katru reizi, kad tiek sludinātas tīrās Evaņģēlija patiesības, tās satricina kāda cilvēka dzīvi, un cilvēkā rodas opozīcija jeb pretestība. Un Dievs zināja, ka šis bija labākais veids, kā atrisināt manu problēmu – cilvēku atzinības meklēšanu. Es sapratu, ka paaugstināšanai jānāk tikai no tā Kunga, gluži kā teikts Bībelē.

Un, kad es to sapratu, brāļi un māsas, es iemācījos, ko nozīmē uzticēties Jēzum. Es esmu iemācījies, ko nozīmē sludināt Dieva Vārdu un dot Dieva Vārdu Viņa ļaudīm. Es saprotu, ka būs laiki, kad patiesības dēļ mūs pat tiesās, un būs lietas, ar ko būs jātiek galā. Bet, brāļi un māsas, Jēzus nāks! Es labprāt teiktu: neuztraucieties par to, jo Jēzus atnāks un izglābs visus mūs mūsu grēkos. Es labprāt teiktu, ka Jēzus atnāks un izglābs mūs **mūsu grēkos!** Bet vai tā māca Bībele? Kas ir teikts Mateja 1:21? „**Tā vārdu tev būs saukt JĒZUS, jo Viņš atpestīs Savu tautu... no viņas grēkiem.**” Uzvara pār grēku ir lielākā svētība un svarīgākā vēsts, kas cilvēcei jebkad ir dota! Vai spējat aptvert, cik daudz cilvēku šobrīd dzīvo grēka varā?!? Esmu kalpojis visos draudzes amatos, sākot ar draudzes vecākā amatu - esmu bijis ordinēts draudzes vecākais Septītās dienas adventistu baznīcā -, esmu kalpojis par veselības nodaļas vadītāju, personīgās kalpošanas vadītāju, jauniešu un izglītības nodaļas vadītāju. Esmu vadījis daudzas nodaļas draudzē, bet, brāļi un māsas, es atzīšos, ka apzināti dzīvoju grēka pasaulē. Es sludināju no katedras rītos, bet devos uz tumsas kambariem un piekoku grēkus vakaros. Un es biju Septītās dienas adventistu draudzes loceklis! Es jums, jaunie cilvēki, turpinu atgādināt – es zinu, kam jūs ejat cauri! Un daudziem pieaugušajiem arī es saku, ka saprotu to, ka mums, kas nākam auditorijas priekšā, ir jāizveido konkrēts tēls un zināma seja, jo uz mums skatās ļaudis... Un daži no mums ir tik labi aktieri!!! Bet Jēzus šodien saka: „Es tevi neatvedu

tik tālu, lai tagad tevi tik viegli pazaudētu!” Brāļi un māsas, ja jūs domājat, ka jūs esat šeit tikai tāpēc, ka jūs tā vienkārši pieteicāties, lai atrastos konferencē, tad jūs maldāties! Jēzus vadīja jūsu roku, kad jūs piegājāt pie datora vai piezvanījāt un reģistrējāties! Viņš zināja, ka šeit būs vēsts, kas katram ir jādzird un ka tā mainīs viņu dzīvi uz mūžu. Un jūs esat šeit. Jūs esat šeit! Vienīgā atšķirība starp jums un mani ir tāda, ka es savu stāstu izstāstīju šeit uz skatuves, bet katram no jums ir pašam savs stāsts. Kādam ir vajadzība dzirdēt **tavu** stāstu, jo cilvēki cīnās ar grūtībām šajā pasaulē un cilvēki cīnās ar grūtībām draudzē! Es pateicos Dievam, ka Viņa roka mani ir vadījusi un sargājusi, jo es nekad agrāk nebūtu varējis iedomāties, ka dzīvošu tādu dzīvi Jēzum kā tagad, ka mana prāta stāvoklis un mana sirds nodošanās kādreiz kļūs tik reāla! Es savu dzīvi nekad iepriekš nebūtu varējis iztēloties tādu! Bet tas tikai norāda uz Dieva labestību un to, ka Viņš ved uz grēku nožēlu un patiesu atgriešanos. Brāļi un māsas, es nesaku, ka esmu bezgrēcīgs, jo es zinu savus trūkumus, es zinu, ka man nepieciešams Jēzus vairāk nekā jebkad agrāk! Katra diena ir cīņa, virzoties augšup kalnā. Bet ziniet, ja jūs turpināsiet tiekties augšup, galu galā jūs nonāksiet virsotnē, vai ne? Jēzus mums katram šodien saka: „Turpiniet virzīties!” Pat ja vīrs krīt septiņas reizes, ko viņš dara? – atkal ceļas augšā. Tam nav nozīmes, kāds grēks šobrīd ir jūsu dzīvē, Jēzus saka: „Es tev varu dot uzvaru pār grēku, tikai tev pašam jāgrib to pieņemt.” Es saprotu, ka varbūt jūsu māmiņa vai tētis nav bijuši tie labākie piemēri, bet vecākiem kādreiz ir pašiem savas raizes un problēmas. Tāpēc mums pašiem jācenšas atrast ceļu pie Kristu, lai iegūtu uzvaru Viņā. Jaunie cilvēki, es saprotu, ka pasaulē ir tik daudz lietu, kas novērš mūsu uzmanību no Viņa. Bet Jēzus saka: „Turieties! Vēl īsu brīdi!” Jo Viņš ir apsollījis, ka nāks, lai problēmām darītu galu. Un atcerieties, ka pēc kāda brīža, kad mūsu noslēguma lūgšana būs izskanējusi, jebkurš grēks, kas varbūt šobrīd jūs nomāc, tiks nomazgāts! Jūs metīsieties uz ceļiem kā grēcinieks, bet piecelsities kā svētais! Saprotiet, tas ir sātans, kas čukst ausī un cenšas ieskaidrot: „Tu to nevari! Tev tas neizdosies! Tu klausies visos šajos augstajos un svētajos principos, bet tu to nekad nespēsi īstenot dzīvē!” Mums jābūt kā Mārtiņam Luteram, kas teica: „Jā, es zinu, ka esmu grēcinieks! Jā, es zinu, ka man ir trūkumi, bet ir Viens, Kas par mani nomira, Kas atrodas Debesīs! Viņš ir mans starpnieks un atrodas manā pusē!” Tikai Viņa nopelnā es tieku pieņemts un mīlēts. Brāļi un māsas, ja jūs tam šodien ticat un vēlaties, lai tas attiektos arī uz jums, es aicināšu piecelties lūgšanā.

Brāļi un māsas, es vēlos, lai jūs zinātu, kas teikts Daniela grāmatas 12. nodaļā – Jēzus stāvē par mums! Un, kad jūs tikko piecēlāties par Viņu, Viņš ir piecēlies par jums. Es vēlos, lai jūs zinātu, ka Jēzus tikko piecēlās par jums, Viņš ir jums blakus jau šobrīd. Var būt, ka mums jānes savs krusts, bet Kristus saka: „Es zinu, kā tas ir – nest krustu, Es to zinu labāk par jebkuru citu!” Jēzus saka: „Es jums parādīšu, kā tas darāms! Staigājiet kopā ar mani!” Brāļi un māsas, tā ir mana vēlēšanās – šodien staigāt kopā ar Jēzu Kristu! Es vēlos iet ar Jēzu! Brāļi un māsas, ir laiks būt patiesiem kristiešiem un no visas sirds! Zemosimies Dieva priekšā un atkārtoti nodosim sevi un veltīsim visu Dievam!

Debesu Tēvs, Tu redzi visus tos, kas piecēlās. Kungs, es būtu Tev pateicīgs, ja mēs visi šobrīd spētu iztēloties, kāda izskatās Debesu valstība. Eņģeļi tur līksmojas šobrīd. Viņi sauc: „Aleluja! Slava Dievam!” Jo tikko kāds pieņēma lēmumu – vairs nekādu spēļu, es patiesi dzīvošu Kristum! Tēvs, es Tev pateicos ik dienas par to, ka esi izvedis mani no tumsības un iavedis Savā brīnišķīgajā gaismā. Tēvs, es Tev lūdzu par ikkatru no šiem maniem brāļiem un māsām, kas esam zemojušies Tavā priekšā! Tēvs, lūdzu, atgādini viņiem, ka Tu viņus esi izvedis no tumsības, lai ivestu Savā brīnišķajā gaismā. Tēvs, apzīmogo mūsu izvēli, piepildi

mūs ar Savu Svēto Garu! Mēs lūdzam, lai Tavs prāts notiek. Paldies Tev par grēku piedošanu! Paldies, Kungs Dievs, par grēku apklāšanu! Kungs, es lūdzu - palīdzi mums būt uzticīgiem Tev līdz nāvei, lai Tu varētu izdzēst mūs grēkus! Šī ir mūsu lūgšana un mūsu pateicība – mēs pateicamies Tev par Jēzus Kristus nopelnu un upuri, par Viņa nevainojamo dzīvi. Lai šī dzīve tiek ielikta arī mūsos šodien un uzturēta dienu no dienas. Šī ir mūsu lūgšana un pateicība, ko izsakām Tev, Jēzus vārdā. Aleluja! Āmen!